

Έντεχνο τραγούδι: Για τον πούτσο!

✖ Ας ξεκινήσουμε με τα βασικά. Η μουσική είναι το ίδιο περίπλοκη με αρχάριες ασκήσεις κιθάρας σε ωδείο για κουλούς και τα φωνητικά κυμαίνονται σε «βολικές» νότες που μπορεί να πιάσει άψογα ακόμα και ο Ζεντ απ' το Police Academy. Χώρια η ηλίθια εντεχνιάρικη προφορά. Μην κάνετε πως δεν καταλαβαίνετε για ποια προφορά μιλάω. Εννοώ τα παχιά σίγμα, τα σαλιωμένα λάμδα και φυσικά, τα έψιλον που προφέρονται με ένα νυσταλέο φθόγγο ανάμεσα σε «ε» και «ο». Δεν είναι τυχαίο που ο κάθε πάπαρος που κάθεται γύρω από μια φωτιά με μια κιθάρα στο ξερό του επιλέγει να τραγουδήσει έντεχνο. Δεν είναι «ρομαντικό». ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟ!...

Οι μόνοι μουσικοί στο έντεχνο που είναι μάγκες και κάνουν τα όργανά τους να τραγουδάνε είναι κάτι guest μπουζουκτζήδες ή κλαρινάδες οι οποίοι στην τελική δεν ανήκουν καν στη μπάντα!

Αν τα όργανα και η φωνή στο έντεχνο είναι η βρωμερή πατούσα της ελληνικής σκηνης, τότε ο στίχος είναι η μολυσμένη παρανυχίδα της. Τόσο οι στίχοι, όσο και οι τίτλοι δίσκων και κομματιών είναι ένα συνονθύλευμα από αυτάρεσκες, κλαψομούνικες, δήθεν ερωτικές μπουρδολογίες που προσπαθούν να περάσουν για αβυσσαλέα ποίηση. «Τα δοκάρια στα γρασίδια περιμένουν τα παιδιά». ΑΡΧΙΔΙΑ ΒΡΟΝΤΟΣΑΥΡΟΥ!

Και τώρα μια επίδειξη έντεχνου στιχουργικού οίστρου, με ένα κουπλέ από το νέο μου έντεχνο single με τίτλο «Ό,τι στον πούτσο κατεβάσει η κούτρα μου, αρκεί να έχει αναφορές σε παιδική νοσταλγία, ανεκπλήρωτη αγάπη, περίπλοκες λέξεις σε ξεκάρφωτα σημεία και πολλές παρομοιώσεις χωρίς δομή και νόημα»... ΟΚ, ο τίτλος χρειάζεται λίγη δουλειά...

*«Μες στις αλάνες του Βοριά,
ακούς την όψη του χειμώνα.
Ποδήλατα της νιότης μας,
αγγίζουν τον κανόνα».*

Γάμησε! Πάμε για τη «γέφυρα»...

*«Μα δεν κοιτάς πια τίποτα,
αιώρες στους ανέμους.
Η λήθη μου σκαλί-σκαλί,
διπλώνει αγαπημένους».*

ΠΩΩΩΩΩ! Είμαι ασταμάτητος ρε πούστη! Ρεφρέν!...

*«Τριγύρισέ με, αγκαλιασέ με,
Σ' ένα λιμάνι του ύπνου θλιβερό.
Κίτρινο αστείο, παλιό σχολείο,
για πάντα θα προσπαθώ να κολυμπώ».*

Ντάξει. Απλά δεν παίζομαι. Το κομμάτι θα κυκλοφορήσει στον επόμενο δίσκο μου.

Οπότε πως καταφέρνει το έντεχνο να είναι τόσο πετυχημένο; Δυο λέξεις: ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. Τα έφηβα κοριτσάκια χωρίζονται σε δύο βασικές κατηγορίες: α) Τα μουνιά, που αποτελούν το 10-15% της τάξης, ισιώνουν το μαλλί, ακούνε σκυλάδικα και γκομενώνονται αβέρτα επειδή, όπως προανέφερα, είναι μουνιά και β) Τις πατόλες, που είναι χοντρές, άσχημες, απελπισμένες, αυτοκτονικές και προσπαθούν να ξεχωρίσουν με την «κουλτούρα» τους, περιμένοντας ταυτόχρονα τον πρίγκηπα που θα έρθει καβάλα στο λευκό του άλογο για να γλείψει τη γάγγραινα απ' το μουνί τους. ΚΑΙΑΔΑΣ! Για κλίση προς το έντεχνο, η κατηγορία β δίνει συντελεστή 1,02.

Απ' την άλλη όχθη, οι άντρες που ακούν έντεχνο είναι ή πούστηδες ή λεσβίες (πολλές λεσβίες όμως!) ή ανήκουν στην κατηγορία «ο φιλενάδας», οπότε δε μετράνε. Οι 5-10 κανονικοί άντρες που ακούν έντεχνο, το ακούν για να ρίξουν κάποια γκόμενα ή για να μην τους χωρίσει η εν λόγω γκόμενα.

Και μια και μιλάμε για το κοινό του έντεχνου, δεν είναι λίγο ύποπτο που αποτελείται μόνο από γυναίκες; Όταν ακούω στο ραδιόφωνο live έντεχνο και ο τραγουδιστής λέει «Δικό σας!», επειδή είναι ατάλαντος και τεμπέλης, ακούγεται μια ομαδική τσιρίδα τόσο ψιλή που μου ξεκολλάει τα σφραγίσματα απ' τα δόντια!

Εν κατακλείδι, έχουμε να κάνουμε με ένα ιδίωμα που έχει για τον πούτσο μουσική, για τον πούτσο φωνητικά, για τον πούτσο στίχους, για τον πούτσο ερμηνευτές,

για τον πούτσο κοινό, για τον πούτσο βιντεοκλίπ, για τον πούτσο εξώφυλλα δίσκων και για τον πούτσο όνομα.

ΕΝΤΕΧΝΟ! Μου θυμίζει τον όρο «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ταινία». Πιο μαλακισμένη και vague ονομασία δεν μπορούσαν να βρουν; Δηλαδή όλα τα υπόλοιπα είδη μουσικής είναι άτεχνα; Σου 'χω νέα μαλάκω εντεχνιάρα: ΟΛΑ είναι τέχνη. Ακόμα κι αυτό που γράφω τώρα, θεωρητικά τέχνη είναι. Ω, ναι. Ο Ερμής του Πραξιτέλους, το έντεχνο, η Capela Sistina και η ατάκα με τη γάγγραινα στο μουνί είναι όλα τέχνη. Μόνο που εγώ δεν πλασάρω την ατάκα μου ως υψηλή ποίηση σε αγαθοβιόλικά έφηβα κοριτσάκια για 20 ευρώ το κομμάτι!...

Πηγή: faeenamalaka.blogspot.com